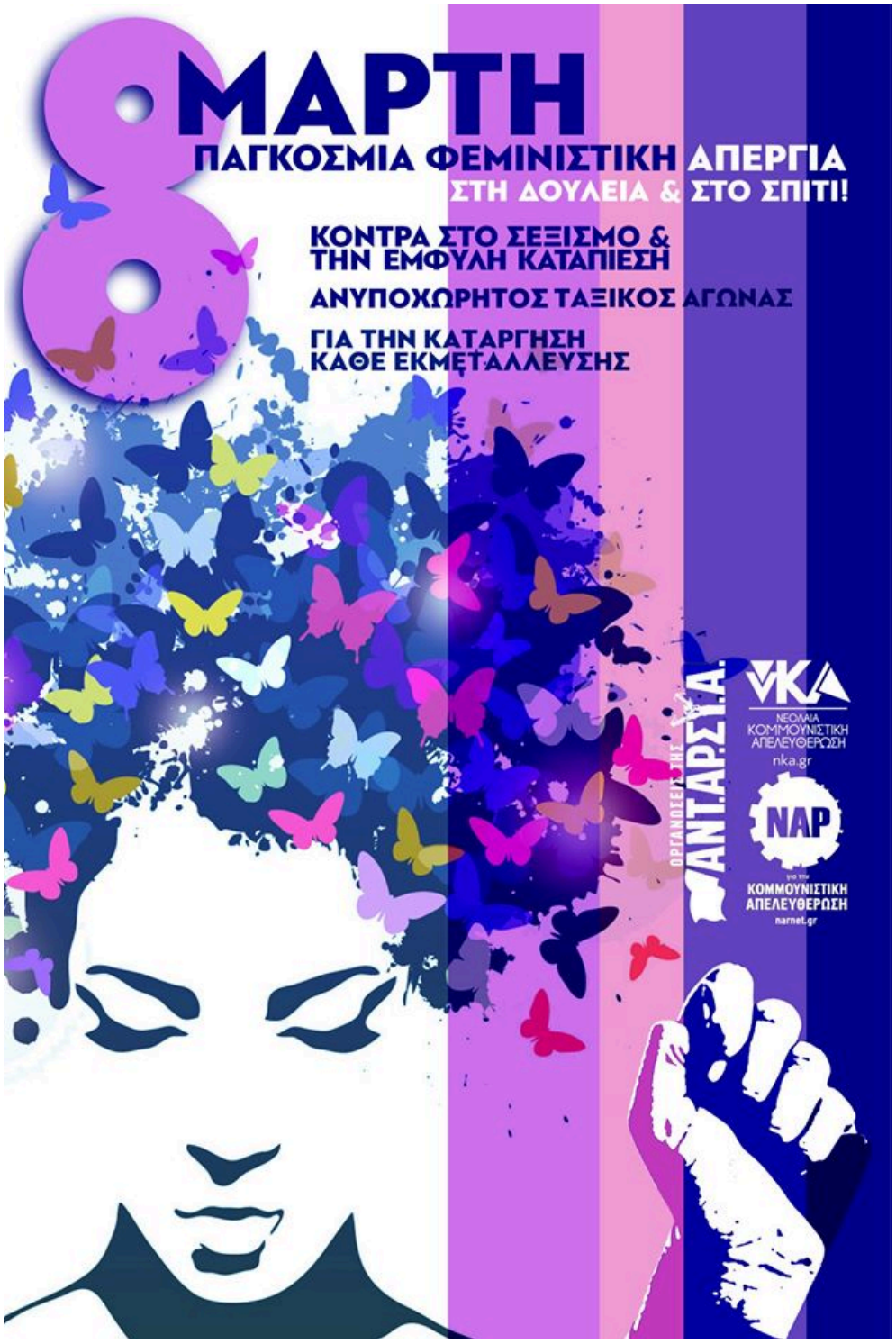

8 ΜΑΡΤΗ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ & ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ!
ΚΟΝΤΡΑ ΣΤΟ ΣΕΞΙΣΜΟ &
ΤΗΝ ΕΜΦΥΛΗ ΚΑΤΑΠΙΕΣΗ
ΑΝΥΠΟΧΩΡΗΤΟΣ ΤΑΞΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ
ΚΑΘΕ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ
ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ ΤΗΣ
ΑΝΤ.ΑΡ.Σ.Υ.Α.
ΝΚΑ
ΝΕΟΛΑΙΑ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
nka.gr
NAP
για την ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ
narnet.gr

1857-2020: Αγώνας διαρκείας!
Για ισότητα στη δουλειά, στο σπίτι, στο δρόμο.

Καλούμε την Κυριακή 8 Μάρτη στις 12.00 στη συγκέντρωση φεμινιστικών, εργατικών και νεολαιίστικων συλλογικοτήτων στην Πλατεία Κλαυθμώνος.

Η **8η Μάρτη**, κόντρα στην εικόνα που παρουσιάζουν, δεν είναι μια μέρα γιορτής για το "ασθενές" φύλο, αντίθετα καθιερώθηκε βασισμένη σε αγώνες χειραφέτησης των γυναικών στην εργασία και το σπίτι. Στις 8 Μάρτη του 1857 οι εργάτριες στον τομέα της υφαντουργίας και του ιματισμού στη Νέα Υόρκη κινητοποιήθηκαν ενάντια στις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας και τους χαμηλούς μισθούς τους, απαιτώντας **ίση αμοιβή για ίση δουλειά**. Η αστυνομία επιτέθηκε και διέλυσε βίαια το πλήθος των γυναικών, όμως το εργατικό κίνημα είχε ήδη γεννηθεί και οι γυναίκες ήταν στις πρώτες γραμμές του. Δυο χρόνια αργότερα, οι γυναίκες που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις οργάνωσαν το πρώτο εργατικό σωματείο γυναικών και συνέχισαν τον αγώνα για τη χειραφέτησή τους. Ο εορτασμός της 8ης Μάρτη καθιερώθηκε το 1910 με πρόταση της Γερμανίδας κομμουνίστριας Κλάρα Τσέτκιν κατά τη διάρκεια της Δεύτερης Διεθνούς. Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση, από πρόταση της κομμουνίστριας Αλεξάνδρα Κολλοντάι, η τότε νέα σοβιετική εξουσία καθιέρωσε αυτή την ημέρα στην Σοβιετική Ένωση, και μέχρι το 1965 αυτή παρέμεινε γιορτή των εργατών. **Σήμερα στις 8 Μάρτη και κάθε μέρα πιάνουμε το νήμα των μεγάλων αγώνων που δόθηκαν και δίνονται καθημερινά ενάντια στη διπλή και τριπλή εκμετάλλευση, καταπίεση και τις διακρίσεις που υφίστανται οι γυναίκες στην εργασία, στο σπίτι και στο δρόμο**.

Στην ΕΕ της "προόδου" και της "δημοκρατίας" οι γυναίκες έχουν συνολικές οικονομικές απολαβές κατά 41,1% λιγότερο από τους άνδρες. Στην Ελλάδα, το αντίστοιχο ποσοστό φτάνει το 45,2%. **Η κρίση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού και οι πολιτικές υπέρβασης της προς όφελος του κεφάλαιού χτύπησαν τις εργαζόμενες γυναίκες με ιδιαίτερη σφοδρότητα**. Οι γυναίκες αντιμετωπίζουν ακόμη περισσότερο τη εργασιακή ανασφάλεια, με την ελαστική, μαύρη, ανασφάλιστη και απλήρωτη εργασία να είναι ο κανόνας, ιδιαίτερα για τις μετανάστριες, οι οποίες εργάζονται κατά κύριο λόγο με αυτούς τους όρους. Ταυτόχρονα **ο σύγχρονος ολοκληρωτικός καπιταλισμός χρησιμοποιεί και τις σεξιστικές διακρίσεις για το διχασμό της εργατικής τάξης και την ένταση της εκμετάλλευσης**.

Την ίδια στιγμή, **οι εργαζόμενες και φτωχές γυναίκες καλούνται να σηκώσουν και ένα ακόμη φορτίο, αυτό της εργασίας στο σπίτι, η οποία οξύνθηκε από τη**

κατάρρευση των υπηρεσιών πρόνοιας που θυσιάστηκαν στο βωμό της αποπληρωμής του χρέους και των ιδιωτικοποιήσεων. Η ανατροφή των παιδιών, το μαγείρεμα, η φροντίδα των γηραιότερων, των αρρώστων και άλλες οικιακές εργασίες που όμως είναι απαραίτητες για την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης, εξακολουθούν να αποτελούν σχεδόν κατά αποκλειστικότητα “ευθύνη” των γυναικών της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η πλειοψηφία των γυναικών συνεπώς ασκούν δύο εργασίες: μία κακοπληρωμένη στον εργασιακό τους χώρο και μια εξολοκλήρου απλήρωτη στο σπίτι.

Στο πλαίσιο της εργασιακής ανασφάλειας και περιπλάνησης οι γυναίκες αντιμετωπίζουν από πάνω και τις συνεχείς σεξουαλικές παρενοχλήσεις και παραβιάσεις στους χώρους εργασίας από αφεντικά και όχι μόνο. Ταυτόχρονα επιδιώκεται να ασκηθεί έλεγχος στα γυναικεία σώματα με την επαναφορά σκοταδιστικών πολιτικών απαγόρευσης του δικαιώματος στην έκτρωση το οποίο και προσπαθούν ν να θεσμοθετήσουν μια σειρά από κυβερνήσεις τη στιγμή μάλιστα που χιλιάδες εργαζόμενες μητέρες ή εγκυμονούσες δεν έχουν καμία προστασία απέναντι στην εργοδοτική και κρατική αυθαιρεσία, τις απολύσεις, την ανεργία. Μόλις πριν δύο χρόνια το δικαστήριο της ΕΕ νομιμοποίησε τις απολύσεις εγκύων, δίνοντας το ελεύθερο στους εργοδότες που θεωρούν πως μια έγκυος εργαζόμενη είναι κοστοβόρα και μη παραγωγική να μπορούν ανά πάσα στιγμή να την απολύσουν χωρίς κυρώσεις. Παράλληλα, οι άδειες, και τα επιδόματα μητρότητας είναι συνεχώς υπό διαπραγμάτευση και αντικείμενο διεκδίκησης, ενώ όσες εργάζονται με ελαστικούς όρους είναι σε ακόμα δυσμενέστερη θέση μην έχοντας πρακτικά κανένα εργασιακό δικαίωμα.

Σε όλα τα παραπάνω έρχεται να προστεθεί η καθημερινή έμφυλη βία και καταπίεση που βιώνουν οι γυναίκες στη δουλειά, στο σπίτι, στο δρόμο. Οι επίσημοι μόνο αριθμοί είναι τρομακτικοί: 87.000 γυναίκες σε όλον τον κόσμο δολοφονήθηκαν από πρόθεση μέσα στο 2017, 13 εκατομμύρια γυναίκες στην ΕΕ έχουν δεχθεί σωματική βία μέσα σ’ ένα χρόνο ενώ 3.700.000 έπεσαν θύματα σεξουαλικής κακοποίησης, με την Ελλάδα να κατέχει την 3η θέση. Πέρα από αυτούς τους αριθμούς υπάρχουν οι βιασμοί, οι σεξουαλικές παρενοχλήσεις και η ενδοοικογενειακή βία που δεν καταγράφονται, είτε λόγω αδιαφορίας των αστυνομικών αρχών, είτε γιατί ο φόβος που δημιουργεί η κοινωνία για την ομολογία τέτοιων περιστατικών είναι τεράστιος και η αντιμετώπιση του κράτους και της κοινωνίας απέναντι στο θύμα θα είναι σε πολλές περιπτώσεις αντί για υποστηρικτική είναι ενοχοποιητική. Είναι χαρακτηριστική η αντιμετώπιση που έχει η αστυνομία, αλλά και τα δικαστήρια απέναντι σε περιστατικά έμφυλης βίας, τα οποία τις περισσότερες φορές κανονικοποιούνται, ή ακόμη αποδίδονται σε “λάθος” συμπεριφορά του θύματος που προκάλεσε τη βία.

Εκτός από τις γυναίκες, με την βία, την καταπίεση, ακόμα και με την περιθωριοποίηση και

τον αποκλεισμό -εργασιακό και κοινωνικό- βρίσκονται αντιμέτωπα όσα πρόσωπα δεν συμπεριλαμβάνονται στα κυρίαρχα πρότυπα σεξουαλικότητας, όπως τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ και τα τρανς υποκείμενα. Καθημερινά αντιμετωπίζουν την ομοφοβία και την τρανσφοβία στο σπίτι στο δρόμο και στη δουλειά.

Οι κυβερνήσεις και η ΕΕ είναι συνένοχοι με τη πολιτική τους σε αυτά τα φαινόμενα, καθώς όχι μόνο δεν επιδιώκουν έστω και νομοθετικά να άρουν κάποιες διακρίσεις, αλλά αντίθετα ενισχύουν πατριαρχικές σχέσεις εξουσίας και αντιλήψεις. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, τις καθημερινές γυναικοκτονίες, εμείς δε θα σταματήσουμε να υψώνουμε τις φωνές μας.

- Ενώνουμε τους αγώνες μας με κάθε γυναίκα που αγωνίζεται για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, έμφυλη καταπίεση και διακρίσεις.
- Καλούμε τις γυναίκες της εργατικής τάξης, της νεολαίας, τις αγωνίστριες του σύγχρονου ριζοσπαστικού φεμινισμού, και κάθε καταπιεσμένη/ο λόγω έμφυλης ταυτότητας ή σεξουαλικού προσανατολισμού, σε κοινή πάλη για ισοτιμία και χειραφέτηση.
- Είμαστε το μισό του ουρανού, αλλά παλεύουμε συνολικά για ένα κόσμο ισότητας, χειραφέτησης και ελευθερίας.
- Παλεύουμε για την επανάσταση και το κομμουνισμό της εποχής μας, σαν εκείνο το κίνημα που θα καταργήσει οριστικά κάθε καταπίεση και εκμετάλλευση.

Καλούμε:
Κυριακή 8 Μάρτη

– 12.00 στη συγκέντρωση φεμινιστικών, εργατικών και νεολαιίστικων συλλογικοτήτων στη Πλατεία Κλαυθμώνος.

